

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. ve věci **žalobců: a) M. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Republika Kosovo, **b) L. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Republika Kosovo, oba bytem „X“, zastoupených Organizací pro pomoc uprchlíkům, o.s., Kovářská 4, Praha, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, Poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2012, č.j. OAM-292/ZA-ZA06-K01-2011,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobců Organizaci pro pomoc uprchlíkům o.s., Kovářská 4, Praha, **se přiznává** náhrada hotových výdajů ve výši 1032,- Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.6.2012, č.j. OAM-292/ZA-ZA06-K01-2011, ev.č. B000943, B000944, kterým jim nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

Žalobkyně a), zastupující jako zákonný zástupce žalobce b), má za to, že ona i její syn [žalobce b)] byli v předcházejícím řízení zkráceni na svých právech, přičemž došlo k porušení ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a § 12a, § 14a zákona o azylu. Žalovaný nezjistil stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Rozhodující příčinou problémů žalobkyně a) a jejího syna v zemi původu byla skutečnost, že syn je napůl Srb a ona sama jako kosovská Albánka měla vztah se Srbem. Bojí se o bezpečnost svého syna, protože na území Kosova

nadále dochází ke střetům mezi Srby a státními příslušníky Kosova, které jsou rasově orientované. Žalobkyně a) poukázala na to, že byla společně se svojí sestrou unesena, bita a znásilněna, i přesto, že vše nahlásila policii, řádné šetření nebylo začato. K násilí došlo také na jejím synovi, který byl před školou do krve zbit neznámými lidmi. O mezinárodní ochranu žádala i její sestra, která se později vrátila do Kosova a od té doby je pohřešovaná. Žalobkyně a) měla problémy ve své zemi původu poté, co byl odhalen její vztah se srbským důstojníkem, který je zároveň otcem jejího syna. Bylo jí neustále vyhrožováno, a tak se žalobkyně a) rozhodla ze své země, kde se necítila bezpečně a kde jí bylo vyhrožováno, jelikož státní orgány jí neposkytly ochranu, utéct společně se svým synem. Žalovaný byl povinen zjistit, zda žalobci mohou mít odůvodněný strach z pronásledování v zemi původu ze strany původců pronásledování, případně, zda zde byl kauzální nexus mezi pronásledováním a jedním z azylově relevantních důvodů pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V této souvislosti odkázala žalobkyně a) na čl. 7, čl. 9 odst. 2 písm. a) a čl. 4 odst. 4 směrnice Rady ES č. 2004/83/ES, o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobkyně a) byla v zemi původu pronásledována pro svoji národnost a zároveň se takového pronásledování obává v případě svého návratu. Žalobkyně a) poukázala na zprávu nezávislé organizace Freedom House, z níž dle jejího názoru vyplývá, že dochází ze strany státních orgánů jenom ojediněle k šetření incidentů, při kterých byli příslušníci jiných národnostních menšin napadeny Albánci, a tak je beztestnost stálým problémem. Dle této zprávy je i výrazným problémem také svoboda pohybu příslušníků jiných etnických menšin. Žalovaný ve svém rozhodnutí na straně 5 uvedl, že žalobkyně téměř rok žila spolu se svým synem u matky a na základě toho zhodnotil, že jí v zemi původu žádné pronásledování nehrozí. Nevypořádal se však s tvrzením, že z bezpečnostních důvodů pro žalobkyni a) nebylo možné se během dne volně ve městě pohybovat, a to právě v důsledku její minulosti a smíšeného původu jejího syna. Žalobkyně a) netvrdila, že je v zemi původu omezována právě z náboženských důvodů. Žalobkyně a) byla fakticky uvězněna v domě svých rodičů, jelikož svoboda pohybu je jenom na papíru, ve skutečnosti je jen těžko realizovatelná. V případě, že by správní orgán neshledal po řádném posouzení důvod pro udělení azylu, jistě oba žalobci splňují podmínky doplňkové ochrany. Žalobkyně a) se vzhledem k napětí mezi kosovskými Albánci a Srby obává vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení, které by jí a jejímu synovi v případě návratu hrozilo. Žalobkyně a) má za to, že žalovaný nesprávně posoudil její rodinnou situaci podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Manželství žalobkyně bylo uzavřeno dne 20.12.2008 a jedná se tak o dlouhodobý vztah, který není fiktivní povahy. Jedná se o rodinu s dítětem, jelikož syn žalobkyně byl manželem žalobkyně a) osvojen. Manžel žalobkyně a) již dlouhodobě pobývá na území České republiky a má zde povolen pobyt. Ani jedna z variant vyplývající z rozhodnutí žalovaného, a to, aby se žalobkyně a) sama se synem vrátila zpět do země původu či aby s nimi odecestoval i manžel žalobkyně není přijatelná a jednalo by se o nepřiměřený zásah do jejich rodinného a soukromého života. Tvrzení žalovaného, že považuje jednání žalobkyně a) za účelové, neboť manžel získal trvalý pobyt z důvodu jeho sloučení s občankou ČR, není žalovaným odůvodněno ani podloženo.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že nesouhlasí s tím, že by porušil nějaké ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žádost žalobkyně a) o mezinárodní ochranu na území ČR je

v pořadí již třetí žádostí, vedle toho se snažila získat mezinárodní ochranu i v Nizozemí a Belgii. Žalobkyně a) jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla snahu žít v ČR, kde v současnosti žije na základě uděleného trvalého pobytu její manžel. Vyjádřila rovněž obavu o synovo bezpečí v Kosovu, jelikož syn je napůl Srbem. Azylové řízení je však prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Co se týká postavení syna, žalovaný plně odkázal na předešlé správní řízení, ve kterém se těmito tvrzeními podrobně zabýval s tím, že žalobce b) neměl v zemi původu takové problémy, které by bylo možno označit za vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Rovněž tvrzení žalobkyně a), že rodina manžela ji ve vlasti „nechce“, nelze považovat za příkoří ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Oba žalobci tak nesplňují podmínky ani udělení doplňkové ochrany. Žalobkyně měla možnost se seznámit s obsahem spisového materiálu, včetně použitých informací o zemi původu, avšak žádné návrhy neuplatnila.

V replice žalobkyně a) uvedla, že jí není jasné, proč by jí mělo jít k tíži, že žádá o udělení mezinárodní ochrany a v souladu s právním řádem se tak snaží získat možnost legálně pobývat na území ČR. Odkázala na svou žalobu a uvedla, že nepovažuje za relevantní, jakým způsobem získal její manžel trvalý pobyt.

Při jednání soudu pověřená pracovnice zástupce žalobců plně odkázala na podanou žalobu. Žalovaný se dostatečně nevypořádal s důvody uvedenými žalobkyní, a to zejména s novými skutečnostmi, které při své žádosti uvedla. Žalovaný se nevypořádal s obavami, které žalobkyně má z jejího pobytu v Kosovu a nezhodnotil konkrétně vztahy mezi kosovskými Albánci a Srby v případě smíšených partnerství a postavení dětí z těchto partnerství vzešlých. Žalovaný obstaral jen doklady k náboženské svobodě, nikoliv ke svobodě pohybu. Policie neřeší problémy mezi národnostmi v Kosovu. Žalobkyně sice hovoří o legalizaci pobytu, ale i mezinárodní ochranu lze považovat za formu legalizace pobytu. Žalovaný nijak neodůvodnil své závěry, že manželství manžela žalobkyně a žalobkyně je účelové. Žalovaný měl s ohledem na čl. 8 Evropské úmluvy zhodnotit, že syn je integrovaný, albánsky skoro již nehovoří.

Sama žalobkyně a) při jednání uvedla, že prosí ministerstvo vnitra a soud o umožnění legalizace jejího pobytu, a to z důvodu zajištění lepšího života pro jejího syna. Dobrovolně se vrátila do Kosova, avšak nedostala vízum, a proto žádá o azyl. Syn je zde v bezpečí a jeho budoucnost je zde. Rodina manžela ji v Srbsku nechce a zde se cítí se synem lépe. Syn chodí do školy a hraje fotbal. Prosí o to, aby nebyla zničena synova budoucnost. Po dobu, co žila v Kosovu, měla jen stres a problémy, lépe se cítí tady, pracuje a není závislá na státu. Je šťastná, že našla manžela a pokud by jí nebyl udělen azyl, musela by zde žít na černo a to nechce. V Kosovu pracovala u policie po dobu šesti let, vystudovala policejní akademii. Dobrovolně musela ukončit svůj pracovní poměr u policie, a to právě z důvodu bezpečnosti svého syna. Její manželství není účelové, s manželem žije již 5 let. Manžel se chová k synovi jako k vlastnímu. V roce 1998, když začaly problémy a válka chtěla odcestovat s otcem, matkou a sestrou do Nizozemí, přičemž použila Českou republiku jako tranzitní zemi, i přestože že byli vráceni zpět, pokračovali dál s pozměněnými doklady. Tehdy netušila, že má zákaz pobytu. Svoji žádost v Belgii stáhla proto, že se dozvěděla, že byla přijata k policii v Kosovu, a proto se do Kosova vrátila. Města Gjilan a Prešovo jsou na území dvou států a pohyb mezi nimi je složitý. Do Kosova se v žádném případě vrátit nechce a nemůže akceptovat, že její žádost je z jakýchkoli formálních důvodů zamítnuta. Je v těžké situaci, když mezinárodní ochrana jí nebyla udělena a zároveň z důvodu vyhoštění nemůže na území České

republiky pobývat. Účelem zákona jistě není rozdělovat rodiny. V roce 2009 vzala svoji žádost o mezinárodní ochranu zpět, neboť požádala o sloučení rodiny s manželem. Bylo jí dáno vízum pouze na dva týdny, a proto se vrátila k žádosti o mezinárodní ochranu. Žádá, aby jí zde bylo umožněno žít, tím, že jí bude udělena mezinárodní ochrana nebo pobyt.

Při jednání soudu pověřený pracovník žalovaného uvedl, že žalobkyně vstoupila na území České republiky již v roce 1998 a byla vyhoštěna až do roku 2006, poté žádala o mezinárodní ochranu v dalších zemích. Těžko tak obстоjí názor, že jde o osobu pronásledovanou, zvláště když se mohla opakovaně do Kosova vracet. Je třeba poukázat i na to, že byla vedena již dvě řízení v minulosti, v roce 2009 byla žádost žalobkyně vzata zpět a v roce 2010 žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena. Ze všech okolností a z vyjádření žalobkyně je patrné, že se v jejím případě nejedná o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. K legalizaci pobytu je třeba použít režim zákona o pobytu cizinců. Jestli bylo manželství žalobkyně účelové, není tak podstatné, ale je to další důvod, aby bylo postupováno podle zákona o pobytu cizinců. Vůči obsahu správního spisu žalobkyně ve správním řízení žádné námítky nevznesla. I z výpovědi syna plyne, že nebyl pronásledován. Žalobkyně sama uvedla, že do Srbska cestovala každých 10 dní na 2 až 3 dny, takže její svoboda pohybu nebyla omezena.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 32 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po zhodnocení skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné a jsou z něj patrné důvody pro neudělení mezinárodní ochrany, přičemž shledal, že žalovaný řádně vyjádřil důvody, pro něž žádosti žalobců nevyhověl.

Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným vyplývají tyto podstatné skutečnosti. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7.10.2011 žalobkyně a) na otázku kdy a z jakého důvodu opustila vlast uvedla, že svou vlast opustila dne 2.10.2011. Odjela především kvůli manželovi, který žije v ČR. Také tam má tak trochu problémy, protože otec jejího syna je Srb. Lidé z města jí kvůli tomu nemají v lásce. Lidé ji uráželi, že syn je napůl Srb, proto nynější manžel adoptoval jejího syna, aby to přestalo. Na otázku z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) uvedla, že nemůže ona ani syn v ČR žít načerno. Jiné důvody k tomu nemá. Žádá, aby jen v ČR mohla žít normálním způsobem s manželem a synem. ČR se jí líbí, kultura i místo, cítí se tady jako doma. Na otázku, zda je ČR státem cílovým nebo jen tranzitním uvedla, že chce především legalizovat svůj pobyt v ČR pro sebe a syna. Chce, aby syn dokončil školu. Na otázku čeho se obává

v případě návratu do vlasti uvedla, že se nechce vrátit zpátky do Kosova. Ani rodina současného manžela ji tam nechce. Syn v Kosovu nemá bezpečí.

Žalobkyně a) zároveň téhož dne písemně vyjádřila důvody, pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně žalobkyně mimo jiné uvedla, že hlavním důvodem je to, že její manžel žije v ČR a chce s ním žít. Dalším důvodem je bezpečnost syna a ta je v ČR větší než v Kosovu. Do protokolu o pohovoru ze dne 18.10.2011 popsala žalobkyně a) svůj život v Kosovu od listopadu 2010 do října 2011 mimo jiné tak, že v Kosovu měla problémy. Manželova rodina je silně nábožensky založená. Jsou trochu extrémisté. Chtěli, aby chodila zahalená, nadávali jí, chtěli, aby se modlila. Kvůli synovi moc nechodila ven, protože její syn je poloviční Srb, ven chodila jenom v noci autem. Měla totiž strach, a když jela autem, nikdo je neviděl. Jezdila třeba do restaurace mimo Gjilian. S manželem se nebála jít ven, když byl s ní, neměla žádný problém. Manžel za nimi mnohokrát přicestoval do Kosova, bála se chodit ven jen sama se synem. Na otázku, proč z Kosova odjela, uvedla, že hlavní důvod byl sloučení rodiny. Chtěla žít v ČR s manželem. V Kosovu nemá život ani u manželovy rodiny. Chtěla by žít spokojený život v ČR s manželem a synem. Tady je spokojená. Na otázku jaké důvody jí vedly k současné žádosti, zda nastaly nějaké nové skutečnosti, mimo jiné uvedla, že hlavní důvod je její syn, má strašně rád nového otce, dokonce si myslí, že je to jeho biologický otec. Další důvod je to, že syn si zvykl na české prostředí, mluví plynule česky jako rodilý mluvčí. Syn je v ČR v bezpečí. Na otázku jaké nebezpečí hrozí synovi v Kosovu, uvedla, že když se okolí dozvědělo, že je napůl Srb, může dojít mezi ním a lidmi z okolí, Albánci, k nějakému konfliktu. Žalobce b) do protokolu o pohovoru ze dne 20.10.2011 na otázku, proč odešel z Kosova uvedl, že máma chtěla odejít a tak odešel s ní. Nechtěli je tam, nechtěli, aby tam bydleli. Na otázku, kdo je tam nechtěl, odpověděl, že neví přesně, nelíbí se jim tam, tady v ČR je zvyklý ve škole, má tady kamarády. V Kosovu žádné kamarády nemá. V době, kdy byli v Kosovu, si našel jenom jednoho kamaráda. Na otázku, co se mu tam stalo, odpověděl, že se s ním kluci nechtěli kamarádit. O mezinárodní ochranu žádá proto, že chtějí s matkou žít v ČR normálně. Do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 2.11.2011 žalobkyně a) mimo jiné jako tři hlavní důvody proč se nemůže a nechce vrátit uvedla, že pracovala jako policistka a měla kvůli synově původu problémy (šikanu), má obavy z návratu vzhledem k pravděpodobným konfliktům vzhledem k synově původu, neboť by se mohl stát terčem provokací a útoků. V manželově vesnici jsou hodnotě nábožensky založení muslimové. Srbské úřady dokonce neuznaly její doklady z Kosovské republiky.

Předchozí rozhodnutí ve věci žádosti žalobkyně a) a žalobce b) o mezinárodní ochranu ze dne 8.10.2010, č.j. OAM-247/VL-18-K01-2009, které je rovněž součástí správního spisu, bylo vydáno na předchozí jména žalobců, a to M. Z. a L. Z.. V tomto předchozím správním řízení žalobkyně a) jako důvod pro podání žádosti uvedla, že její syn vzešel ze vztahu s důstojníkem srbského režimu, kvůli smíšenému svazku byla pronásledována spoluobčany albánské národnosti, přičemž neznámé osoby zbily jejího syna, tři neznámí muži znásilnili ji a její sestru, bylo jí vyhrožováno a kvůli problémům v zaměstnání podala výpověď a opustila svou vlast. Na podporu svých tvrzení předložila žalobkyně a) i zprávu policejního důstojníka vydanou policejní službou v Kosovu, která měla potvrzovat vyhrožování žalobkyni a) a jejímu synovi, a to jak od jejího expartnera, srbského důstojníka, tak od spoluobčanů v důsledku smíšeného manželství žalobkyně a). Tato tvrzení, včetně uvedeného dokumentu vyhodnotil žalovaný jako nevěrohodné a dokument označil přímo za podvrh.

Námítky žalobců primárně směřují k tomu, že jim měl být udělen azyl z důvodu pronásledování podle § 12 zákona o azylu či doplňková ochrana podle § 14a zákona o azylu. Dále namítli, že byla nesprávně posouzena jejich rodinná situace.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 až 10 zákona o azylu se za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečně nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu [a obdobně i § 12 písm. a) zákona o azylu] vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně (srov. rozsudek NSS ze dne 9.12.2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60; rozsudek NSS ze

dne 30.10.2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, či rozsudek NSS ze dne 27.8.2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, vše dostupné na www.nssoud.cz). Obava z ohrožení života v zemi původu tudíž není ještě sama o sobě důvodem pro udělení azylu; musí být rovněž prokázáno, že jde o obavu z pronásledování proto, že žadatel má určité politické přesvědčení, vyznává určitou víru, patří k určité národnosti, rase, určité sociální skupině či pohlaví (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 20.11.2001, č. j. 5 A 707/2000 - 23 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20.3.2006, sp. zn. 4 Azs 46/2005, www.nssoud.cz; ze dne 2.3.2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 1347/2007 Sb. NSS; ze dne 10.1.2007, č. j. 6 Azs 80/2006 - 64; ze dne 31.1.2007, č. j. 2 Azs 81/2006 - 85 a rozsudek ze dne 18.7.2007, č. j. 9 Azs 33/2007 - 78, www.nssoud.cz).

Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu (tato podmínka není explicitně v zákoně o azylu stanovena, neboť se presumuje z povahy věci); (2) musí mít odůvodněný strach [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování [viz § 12 písm. b) zákona o azylu ve spojení s definicí pronásledování nyní zakotvenou v § 2 odst. 8 zákona o azylu]; (4) ochrana v zemi původu selhala (viz definice pronásledování nyní zakotvená v § 2 odst. 8 zákona o azylu); (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů [viz § 12 písm. b) zákona o azylu]; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (viz § 15 zákona o azylu).

Jak dále vyplývá z dosavadní judikatury, rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zároveň je třeba konstatovat v souladu s právním názorem vyjádřeným například v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2008, 5 Azs 46/2008, www.nssoud.cz, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o pobytu cizinců"). Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává (rozsudky NSS ze dne 8.1.2009, 2 Azs 66/2008; ze dne 21.5.2010, 6 Azs 5/2010, www.nssoud.cz).

Soud na závěr souhrnu relevantních norem a judikatury poukazuje i na zásadní roli osobního pohovoru vedeného se žadatelem o mezinárodní ochranu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu (viz např. rozsudky NSS ze dne 25.1.2011, 6 Azs 36/2010; ze dne 21.12.2005, 6 Azs 235/2004, www.nssoud.cz). Právě opakovaná vyjádření žalobkyně a) v řízení o mezinárodní ochraně svědčí o tom, že žalobkyně a) žádala o mezinárodní ochranu především z důvodu umožnění soužití s manželem, aniž by tvrdila relevantní skutečnosti, které by svědčily o jejím pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Za pronásledování nelze v daném případě považovat, že se žalobkyně a) a její syn [žalobce b)] cítí v ČR bezpečněji

než v Kosovu, a to z důvodu možných konfliktů s jinými spoluobčany z důvodu, protože žalobce b) je napůl Srb nebo pro neshody s rodinou na způsob života. K tomu lze konstatovat, že toto riziko by jistě bylo možno minimalizovat v jiné části Kosova, neboť její syn byl osvojen albánským manželem žalobkyně a) a těžko mohou osoby, které tuto historii neznají, na žalobci b) poznat, že je napůl Srb, zvláště i proto, že on sám považuje manžela žalobkyně za svého biologického otce a tedy ani jemu není nic známo o jeho národnostním původu. Těžko lze uvěřit tvrzení žalobkyně a), že syn byl kvůli svému původu šikanován či bit, když ani sám žalobce b) o svém původu nic neví, což znamená, že se k jeho původu nikdo před ním nevyjadřoval. Samotná výpověď žalobce b) pak tyto závěry potvrzuje, neboť z jeho výpovědi nevyplývá nic o tom, že by byl v zemi svého původu (Kosovu) pronásledován z azylově relevantních důvodů. Pro to jistě svědčí i to, že neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o nějaké újmě, pouze uvedl, že se s ním ve škole nechtějí kamarádit a že měl pouze jednoho kamaráda. Výpověď žalobce b) byla ve správním řízení učiněna v jeho 13ti letech, krátce poté, co žalobci opustili Kosovo. Je tak možno jeho výpověď považovat za relevantní pro dané řízení, neboť takto staré dítě je již schopno samo vnímat a relevantně vyhodnocovat životní situace. Soud v daném případě musel zohlednit i předchozí řízení o mezinárodní ochraně žalobců, včetně toho, že žalobci dvakrát vzali svou žádost o mezinárodní ochranu zpět, a to jednou v Belgii a jednou v ČR, a vrátili se zpět do Kosova, což neodpovídá tomu, že by měli být v Kosovu pronásledováni. Žalobkyně a) vystupující pod dřívějším příjmením Z. tvrdila podobné skutečnosti, které jsou zachyceny v žalobě a na jejichž podporu dokonce v předchozím správním řízení předložila zprávu policie Kosova (na jméno Z.), která měla dokládat jí tvrzené skutečnosti. Tento doklad označila policie Kosova za padělek. Vedle toho vyplývá z předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně žalobců, že žalobkyně a) v řízení v Nizozemí a Belgii uváděla jiné skutečnosti než v České republice.

Zejména na základě výpovědi samotných žalobců a listinných podkladů založených ve správním spise lze uzavřít, že nebylo uvedeno v daném řízení nic, co by svědčilo o pronásledování žalobců v zemi původu. Dále z vyjádření žalobců ani z listin založených ve správním spise ve vztahu k bezpečnostní a politické situaci na území Kosova nevyplývá, že by žalobcům hrozila v zemi původu vážná újma ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Sloučení rodiny žalobců, a to s manželem žalobkyně a) v daném případě pak není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť v řízení nevyplývaly objektivní skutečnosti bránící tomu, aby mohli žalobci i s manželem žalobkyně a) realizovat svůj rodinný život v Kosovu či Srbsku, rodišti manžela žalobkyně a). Pobyt žalobců na území ČR je možno řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců.

Soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu dle ustanovení § 2 odst. 4 a § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 a § 52 správního řádu a rozhodnutí je přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a z těchto důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci neměli ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Soud usnesením ze dne 31.10.2012, č.j. 75 Az 3/2012-32, ustanovil žalobcům podle § 35 odst. 8 s.ř.s. zástupce pro řízení o jejich žalobě, a to Organizaci pro pomoc uprchlíkům

o.s., který má podle téhož ustanovení nárok na náhradu hotových výdajů. Zástupce uplatnil v řízení před soudem hotové výdaje spočívající v jízdě osobním automobilem zn. Škoda Fabia Kombi, rz 2AP 6127, k jednání soudu a zpět ze sídla zástupce žalobců Kovářská 4, Praha. Pověřená pracovnice zástupce žalobců ujela celkem 186 km při spotřebě 6,6; 4,4; 5,2 litrů paliva (95 oktanů) na 100 km v hodnotě 36,10 Kč/l. Celková výše zákonné náhrady jízdného tedy činí 1032,- Kč a tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu soudu v obvyklé lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. dubna 2013

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová